

Lynn Anna Maeijer

‘HET IS NIET WAT HET LIJKT’

De voorgevel van het nieuwe restaurant is bijna volledig voorzien van strategisch geplaatste zwarte en zilveren ballonnen. Bij de deur worden we ontvangen door een keurig meisje in een witte blouse en een zwarte pantalon. Haar donkere haren zijn netjes naar achteren gekamd in een lange staart, die bij elkaar wordt gehouden door een grote zilveren froezel. Het meisje begeleidt ons naar een chic gedekt tafeltje. Het zwarte tafellaken is simpel maar elegant, en het zilveren vaasje met één grote witte roos maakt het tafereel af. Ondanks de luxe, enigszins kille afwerking voelt de ruimte gezellig aan. De medewerkers stellen zich open op naar de gasten en aan de houding van de bartender te zien, heeft hij hiervoor een baantje in de plaatselijke stamkroeg gehad. Het is de perfecte combinatie om het ongemak van het statige interieur te verbloemen.

‘Een tafel voor vier?’ merk ik achterdochtig op. Ik hang mijn jasje over de rugleuning van de stoel naast het raam. In plaats van tegenover me, zoals Hanne gewoonlijk doet, gaat ze naast me zitten. Met trillende mondhoeken probeert ze een grijns te verbergen, zonder succes.

‘Ja, Lucas’, haar man, ‘komt zo ook. Ik hoop dat je dat niet erg vindt.’

‘Lucas, en?’

‘Lucas en Bryan,’ klinkt de stem van Lucas achter ons. Hanne staat op, zodat hij haar met een kus kan begroeten. Met een uitnodigend handgebaar draait hij zich om, zodat hij zijn gast aan me kan voorstellen. Bryan pakt mijn hand subtiel vast. Hij drukt er zacht een kus op en traketeert me op een stralende, ietwat scheve glimlach.

‘Hallo, ik ben Bryan. Collega van Lucas,’ zegt hij, terwijl de heren tegenover Hanne en mij gaan zitten.

‘Sophie, vriendin van Hanne,’ stel ik mezelf voor. Bryan draait zich om en wenkt een ober. Ik maak van het moment gebruik om Lucas en Hanne een vuile blik toe te werpen.

‘Ik wist niet dat we vanavond met z’n vieren zouden zijn,’ zeg ik. ‘Gezellig.’ Mijn sarcasme klinkt nauwelijks door in mijn stem, maar ik zie aan Hanne’s waarschuwende gezicht dat ze het wel degelijk heeft gehoord.

‘Ja, Lucas vertelde me over dit restaurant, en het leek me leuk om het eens uit te proberen.’ Hanne slaat haar kaart open en kijkt me aan. ‘Vind je niet?’

‘Zeker. Dus Bryan en ik zijn jullie escorts? Of is dit onze blind date?’ val ik met de deur in huis. Ik zie Lucas’ mond openvallen en naar woorden zoeken. Hanne heeft haar antwoord al wel klaar.

‘Dat is geheel aan jullie. Als jullie het goed met elkaar kunnen vinden, staan wij een bloeiende romance uiteraard niet in de weg.’ Ik kijk naar Bryan. Hij laat zijn menukaart zakken, zodat hij mijn sceptische blik kan ontmoeten.

‘Heb je nog verwachtingen van vanavond, Bryan?’ vraag ik. ‘Hebben ze je bepaalde beloftes gedaan?’

‘Totaal niet,’ antwoordt hij. ‘Maar die grote mond van jou wekt zeker mijn interesse.’ Hij legt zijn kaart nu plat op tafel en zijn mondhoeken krullen uitdagend omhoog. Ik voel hoe mijn wangen beginnen te gloeien bij het zien van zijn grijns. Geïntregeerd glimlach ik terug.

‘Ik moet even naar het toilet,’ zegt Hanne, en ze staat op. ‘Ga je mee, Sophie?’

‘Uhm, oké.’ Ik trek mijn jurk recht en loop achter haar aan. Nog voordat we bij de toiletten aankomen, draait ze zich naar me om. Ze kijkt me streng aan.

‘Ik wil dat je dit serieus neemt, Sophie,’ spreekt ze me ferm toe. Haar wijsvinger zwaait waarschuwend voor mijn gezicht. ‘Ik weet dat je het moeilijk hebt gehad, maar het is echt tijd om verder te gaan. Er zwemmen meer vissen in de zee.’

‘Zeg moeder, even dimmen, ja?’ Ook ik zet mijn strenge stem op en recht mijn rug, waardoor ik boven haar uittoren. Ik weet dat ze het goed bedoelt. Mijn ex, Derek, is twee jaar geleden vreemdgegaan met een goede vriendin van ons. Ik heb ze betrapt op het openbaar toilet, tijdens ons verlovingsfeest. Hanne heeft haar best gedaan om me weer op te lappen, maar mijn hart lag al in duigen. Dit is haar zoveelste poging om me te helpen mijn eigen leven weer op te pakken. Ze had het niet moeten doen. ‘Dacht je nou echt dat het een goed idee was om een blind date voor mijn neus te zetten, zonder me eerst even te waarschuwen?’

Hanne slaat haar ogen neer. ‘Misschien niet, nee.’ Ze schuift met haar voeten over de vloer en peutert aan haar nagels. ‘Ik hoopte gewoon dat ik je een zetje kon geven. Vergeet Derek. Je hoeft niet voor Bryan te kiezen, maar het zou fijn zijn als je jezelf weer eens open gaat stellen voor een nieuwe liefde in je leven.’

‘Dat is aardig van je,’ ik sla mijn arm om haar heen en laat haar zacht tegen me aan leunen, ‘maar dat is niet aan jou.’

‘Geef hem een kans, Sophie,’ zegt ze. ‘Het is een aardige gast. Ik snap best dat je geen man zoekt, maar misschien kan hij je een fijne avond geven.’

‘Wat probeer je daar precies mee te zeggen?’ Even kijkt ze me verward aan, tot het kwartje valt.

‘Nee! Dat bedoel ik helemaal niet!’ lacht ze. ‘Ach, waarom ook niet. Leef je uit, zal ik zeggen!’

‘Hanne!’

‘Toe, Sophie. Het is hoog tijd voor een nieuw hoofdstuk.’

Grinnikend schuiven we weer aan tafel. De menukaarten hebben plaatsgemaakt voor een fles rode wijn met vier grote glazen. Dankbaar neem ik een paar grote slokken.

‘Sophie, wist je dat Bryan ontzettend goed kan schrijven?’ zegt Lucas. Hij stoot Bryan nonchalant tegen zijn schouder. ‘Het zijn goede verhalen, ik heb er een paar gelezen.’

‘Tot tien minuten geleden wist ik niet eens dat hij bestond. Dus nee, dat wist ik niet.’ Hanne schopt waarschuwend tegen mijn been.

‘Hij loopt ook regelmatig mee in marathons,’ gaat Lucas ongestoord verder. ‘Hij traint nu voor een marathon in Rotterdam.’

‘Bedankt voor de veren, maat,’ lacht Bryan. Hij kijkt me verontschuldigend aan. ‘Ik denk alleen niet dat je me hiermee helpt.’ Er wordt een grote plank op tafel gezet met verschillende voorgerechten in hapklare porties. De mannen moeten het vast besteld hebben wanneer wij bij de toiletten stonden. Nieuwsgierig steek ik mijn hand uit naar een klein glazen schaalje dat gevuld is met een mousse-achtige substantie die de kleur heeft van rode bieten. Op datzelfde

moment grijpt Bryan naar een groentetaartje, dat eruitziet als een roos, waardoor zijn vingers per ongeluk langs mijn huid strelen. Zonder iets te zeggen kijkt hij me uitdagend aan. De donkere blik in zijn ogen wekt diverse schunnige fantasieën op die ik meteen weer uit mijn hoofd probeer te zetten. Al gauw staak ik mijn pogingen. Misschien moet ik eens aankijken waar dit toe kan leiden. Hanne heeft me groen licht gegeven, waarom zou ik me dan tegen laten houden? Ik pak een carpaccio bonbon en bekijk hem nog eens goed. Zijn lichtblauwe ogen steken fel af tegen zijn gebruinde huid en donkere krullen.

Hanne vertelt ongestoord haar verhalen en Lucas zit flink te bunkeren. Ze hebben niet in de gaten hoe Bryan en ik er inmiddels een spel van hebben gemaakt om elkaar bij elk hapje stiekem aan te raken. Zo nu en dan grissen we zelfs een gerechtje voor de vingers van de ander weg om elkaar vervolgens vurig aan te kijken.

Het dessert wordt uitgeserveerd en hij wacht netjes af tot ik een portie ga kiezen. In plaats daarvan schuif ik mijn voet uit mijn schoen en laat ik mijn tenen onder de tafel op onderzoek uitgaan. Al snel vind ik zijn enkels en brutaal glijd ik met mijn wreef over zijn kuit naar zijn dij. Verrast kijkt hij met een scheef oog mijn kant op. Zo onschuldig mogelijk beantwoord ik zijn blik, een klein glimlachje kan ik echter niet onderdrukken. Terwijl hij met een hand een chocoladeaardbei pakt, laat hij de andere onopvallend onder de tafel verdwijnen. Zachtjes kriebelt hij me onder mijn voet, voordat hij met zijn vingers langs mijn kuit streelt.

‘Ik vind het erg gezellig, maar ik heb morgen alweer vroeg afspraken staan,’ zegt Hanne opeens. Met een ruk word ik terug naar het heden getrokken. ‘Vinden jullie het erg als we om de rekening vragen?’ Ze kijkt van mij naar Bryan.

‘Gaan jullie maar, ik zou graag nog even een wijntje drinken met Sophie.’ Bryan kijkt me aan. ‘Als jou dat ook wat lijkt, uiteraard.’

‘Ik heb nog wel even tijd.’ Ik probeer het te laten klinken alsof het aanbod me verrast en glimlach gecharmeerd.

‘Oké,’ zegt Hanne, iets enthousiaster dan nodig. ‘Nou, dan gaan wij er maar vandoor, toch Lucas? Veel plezier nog saampjes.’

‘Ja, fijne avond.’ Met een grijns pakt Lucas Hanne’s hand vast en begeleidt haar naar buiten. Bryan wenkt een ober en begint te bestellen.

‘Zouden wij...’

‘De rekening mogen, alstublieft?’ maak ik zijn zin af. Bryan kijkt me verbaasd aan.

‘Ik ga nog even naar het toilet, zie ik je zo?’ vraag ik met een knipoog. Onderweg naar het toilet loop ik mijn meest sexy loopje en voordat ik uit zijn zicht verdwijn, kijk ik nog even snel achterom naar de tafel. Terwijl hij de rekening betaalt, houdt hij zijn ogen strak op mij gericht. Zo verleidelijk mogelijk loop ik de toiletruimte in.

Ik trek door en strijk zorgvuldig mijn jurk glad. In de spiegel check ik of mijn haar en make-up nog in orde zijn en ik adem een keer diep in en uit om mezelf voor te bereiden op wat me te wachten staat. Ik open de deur. Daar staat hij. Hangend tegen de deurpost, wachtend op mij. Plots stapt hij naar binnen en vangt me met een soepele beweging in zijn armen. Voor ik er erg in heb, draait hij de deur weer op slot en begint me gretig te zoenen. Ongeduldig knoopt hij mijn jurk los en trekt mijn bh opzij, terwijl hij me met mijn rug tegen de betegelde muur duwt.

‘Dit is helemaal niet wat ik me van de avond had voorgesteld,’ hijg ik terwijl ik de handelingen probeer bij te houden. Bryan stopt abrupt en komt overeind. Hijgend en een beetje verward kijkt hij me aan.

‘Is dit niet wat je wilde? Ik bedoel, de signalen net aan tafel en zo...’ Ik leg mijn wijsvinger op zijn lippen en lach.

‘Je hebt me goed gelezen,’ zeg ik, ‘maar misschien is dit niet helemaal de juiste locatie.’ Bryan vleit zich, een stuk subtieler nu, weer tegen me aan.

‘Zin om naar huis te gaan?’ fluistert hij tegen mijn lippen.

‘Ga je met me mee?’

We controleren vlug elkaars voorkomen voordat hij me terug het restaurant in begeleidt.

En daar staat hij, slechts enkele meters bij me vandaan. Het is Derek. Hij wil net aan een tafeltje gaan zitten wanneer hij me ziet. Ik kan het moment van herkenning van zijn gezicht aflezen. Hij verstijft en kijkt me vol ongeloof aan. Een moment sta ik als aan de grond genageld toe te kijken hoe de emoties over zijn gezicht glijden. Ik weet wat hij voelt. Ik voel het zelf ook, net als op de avond dat ik hém had betrap.

Er is een reden dat ik geen nieuwe relatie ben aangegaan, dat ik niet heb gezocht naar een nieuwe partner. Ik heb het me misschien niet eerder gerealiseerd, maar al die tijd heb ik hoop gehouden dat we op een of andere manier weer bij elkaar zouden komen. Dat ik mijn woede en wantrouwen jegens hem achter me kon laten en samen met hem opnieuw kon beginnen.

Mijn hand, die nog steeds wordt omsloten door de vingers van Bryan, wordt klam. Het kippenvel tintelt plotseling over mijn huid nu dat kleine sprankje hoop in duizend stukjes uiteenbarst. Met een verbeterd gezicht, hopenend dat hij het zal verwarren voor hoogmoed, kijk ik Derek strak aan en fluister de woorden die hij twee jaar geleden had gebruikt: ‘Het is niet wat het lijkt.’

@ Lynn Anna Maeijer, november 2024

Mijn naam is Lynn Anna Maeijer (1991) en ik woon in Tilburg samen met mijn partner en twee kinderen. Ik ben afgestudeerd als fotograaf, maar ik ben vooral in de horeca werkzaam geweest. Niet lang na de geboorte van mijn tweede kindje heb ik besloten te stoppen met werken, waardoor ik meer tijd kreeg om mijn oude hobby, schrijven, weer op te pakken. Ik lees graag spannende en dramatische verhalen en ook speculatieve genres kunnen mij erg boeien. Qua schrijven ben ik echter nog een beetje zoekende. Ik experimenteer met mijn korte verhalen graag in verschillende genres. Sinds kort ben ik druk bezig met het schrijven van een boek, het lijkt een dystopische avonturenroman te worden.